

Úvod:

Patrik Vondrák byl dříve intelektuálním tahounem česko-slovenské radikální scény, aktivistou, plodným překladatelem a štvancem medií. Proslul svou antikampaní vůči židovskému kandidátu na prezidenta Janu Fischerovi a kauzou „nálepkových teroristů“, jak ji zveřejnil na svém blogu Tomáš Pecina, kdy si za „údajné vylepování nálepek“ odseděl 14 měsíců ve vazbě. Dnes působí spíše umírněněji a elegantním dojmem. Pronárodní aktivismus však ještě na hřebík nepověsil a pořád se angažuje ve slibně rozběhnutých mezinárodních projektech. Více o jeho aktivismu, názorech a životě si můžete přečíst v následujícím rozhovoru.

Rozhovor s občanským aktivistou tedy (nejen) o knihách, politických procesech, Dělnické straně, nové pravici, aktivismu, sebezdokonalování a strategii národního hnutí.

Extravaganza Controverso

Patrik Vondrák při symbolické, obřadní očiště Mišimova hrobu v Tokiu.

Patrik Vondrák

Mohl byste se prosím ve stručnosti představit, stačil by krátký medailon, pro méně znalé čtenáře.

Jmenuji se Patrik Vondrák. Vystudoval jsem *college* v oboru Řízení lidských zdrojů (*human resources*, HR) v Austrálii, kde již pátým rokem žiji. Pracuji ve stejném oboru. Považuji se za vlastenecky smýšlejícího člověka, jehož názory a hodnoty silně ovlivnila tzv. Nová pravice. Ve volném čase se věnuji surfigu, cestování, studiu japonského jazyka a kultury a také anglosaské konzervativní politiky. Jsem členem politické diskusní platformy The Sydney Institute.

Co jste dělal v mládí, máte za sebou nějakou politickou minulost, jak jste se dostal k aktivismu?

Je to už sice více než 15 let, ale na úplné aktivistické začátky si docela dobře pamatuji. Už jako dítě jsem byl hodně zvědavý a v té době spíše introvert. Někdy okolo patnácti let jsem na internetu narazil na nějaký pronárodní web, který odkazoval na několik dalších. Začal jsem všechny s velkým západem pročítat. Nikoho s pronárodním smýšlením jsem v té době osobně neznal. Zapojil jsem se do internetových diskuzí. Tam jsem se seznámil s několika lidmi, s nimiž jsem se zúčastnil předvolebního shromáždění Sládkových republikánů. Mohlo to být někdy kolem roku 2000.

Poté jsem začal chodit na různá politická shromáždění a přednášky a později na nich čím dál více participovat.

Dříve jste byl poměrně činorodý v mnoha ohledech, překlady, rozhovory, aktivismus. Byl byste schopen představit svou činnost z té doby čtenářům?

Spolupracoval jsem s mnoha formálními či neformálními skupinami aktivistů. Jsem velký idealista, ale rozhodně ne ve smyslu snílek. Šlo mi vždycky o význam politické činnosti a její výsledek. Nelpěl jsem nikdy na členství v nějaké skupině či organizaci a neviděl jsem v globalizovaném světě smysl se omezovat na územní celek. Upřednostňoval jsem smysluplné projekty a aktivity bez ohledu na to kde jsou a kdo je zaštituje. Stejně jako u Erika Sedláčka mojí jedinou formální politickou aktivitou bylo členství v Dělnické straně. Důvody, proč jsme do ní tenkrát hromadně vstupovali, popisuje Erik ve svém rozhovoru pro Dělský potápeč. Po rozpuštění DS jsem do DS pod novým názvem již nevstoupil.

Později jsem viděl větší smysl v angažování se spíše metapoliticky než přímo v politice. S několika přáteli jsme založili české pobočky **Evropské fronty solidarity pro Sýrii** a **Evropské fronty solidarity pro Kosovo**. Organizovali jsme semináře, shromáždění, humanitární pomoc. Jezdilo se do obou zemí na mise. V rámci obou projektů se spojili aktivisté z různých ideových proudů z více než deseti evropských zemí.

Články či rozhovory a překlady, které zmiňujete, byly často o tzv. Nové pravici, a to v době, kdy v českém prostředí nebyla tato myšlenková škola moc známa. Ostatně **některá interview** můžete dohledat na Dělském potápečí. Od té doby se situace změnila a jména jako Alain de Benoist, Guillaume Faye či Tomislav Sunić zná v českém prostředí mnohem více lidí, což mě těší.

Považoval jste v té době svůj aktivismus za úspěšný? Jak ho hodnotíte dnes?

Některé moje aktivity byly úspěšné a některé méně. Z těch úspěšných bych znovu zmínil Evropskou frontu solidarity pro Sýrii (dále EFSS) a Evropskou frontu solidarity pro Kosovo (dále EFSK). Úzce jsme spolupracovali např. se syrskou ambasádou, se Syřany působícími v ČR a Srby žijícími na Kosovu. Vytvořili se kvalitní vazby a dobře fungující struktury. Všichni jsme cítili, že to, co děláme, má smysl a přináší výsledky.

Jako další úspěšný projekt považuji například iniciativu **Nehceme Fischera**, která vznikla před prezidentskými volbami v roce 2013 a měla jediný cíl, znemožnit Janu Fischerovi stát se prezidentem ČR. Ten jako premiér úřednické vlády nechal na politickou objednávku zatknout a uvěznit několik desítek politických aktivistů, mezi nimiž jsem byl i já. Kampaň byla vedena především na internetu a sociálních sítích. Na webových stránkách jsme shromažďovali informace o tom, proč je Jan Fischer špatná volba. Často jsem se účastnil diskusí v předvolební kampani, kde jsme se mu snažili pokládat nepříjemné otázky (Viz **P. Vondrák vs. Jan Fischer 3**). Jan Fischer po své porážce v druhém kole sám přiznal, že hlavní důvod jeho neúspěchu byla silná anti-kampaň na internetu.

Dočkal jste se osobně nějakých perzekucí ze strany systému, považujete se za disidenta 21. století?

Když nepočítám šikanu represivních složek ve formě různých perlustrací, zatýkání, mnohaletého odposlechu mobilního telefonu, fyzického sledování a domovní prohlídky, dočkal jsem se vazebního stíhání.

Domnívám se, že to byla do určité míry pomsta za moje aktivity po první vlně zatýkání pronárodních aktivistů v roce 2009. Pár desítek lidí bylo zatčeno na politickou objednávku Jana Fischera, který vyhlásil válku tzv. extremismu. Bylo to čistě populistické gesto a několik lidí skončilo ve vazbě pod různými absurdními záminkami. Začal jsem s několika kamarády organizovat protesty a akce za jejich propuštění. Pracovali jsme hodně s médii a vydávali tiskové zprávy, kde jsme poukazovali na pochybení represivních složek, absurdity ze soudních spisů a účelovost celého stíhání. Své zatčení chápu jako pomstu za tyto aktivity. Soud mě poslal do vazby za údajné vylepování samolepek se závadovým obsahem, kde jsem strávil 14 měsíců.

Od té doby jsem byl jednou zproštěn u prvoinstančního soudu a před pár týdny byl soud po téměř devíti letech zastaven, zatím nepravomocně. Je to čistě účelové stíhání plné absurdních a tragikomických situací. Pokud by to někoho zajímalo víc, odkázal bych na své dřívější rozhovory, které jsem vedl s občanským aktivistou Janem Šináglem a právním aktivistou Tomášem Pecinou.

Pokud si dobře pamatuji, nikdy jsem sám sebe za disidenta neoznačoval. Podíváme-li se na slovníkový výklad tohoto pojmu, je vzhledem k totalitním praktikám a represím evropských států naprosto přiléhavý.

Co byste doporučil obviněným aktivistům?

Je nezbytné najít si dobrého advokáta, který za vás bude tvrdě bojovat a nepůjde režimu na ruku. To je základ. Zní to absurdně, ale dnešní praxe dokazuje, že často se advokát domluví se soudcem či státním zástupcem v rámci zachování dobrých vztahů na kompromisním řešení. Pak vám jen suše oznámí: *Sice jste nevinný, ale chtěli vám dát pět let natvrdo, ale díky mně dostanete pouze dva roky v ne tak přísném režimu.* Tohle je nepřijatelná, ale běžná praxe.

Dále je důležité být psychicky odolný a schopný přijmout odpovědnost za svoje činy. Především to první se špatně doporučuje, protože je to vrozená predispozice.

Máte nějaké náboženské názory a metafyzické představy?

Ačkoli osobně nejsem věřící, uvědomuji si význam náboženství pro společenství a jeho identitu. Náboženství jsou důležitá pro zachování kontinuity. Jsem rád, že v Evropě nemáme teokratické státy typu Erdoğanova Turecka, ale je třeba si uvědomit, že bezbřehý sekularismus celé západní civilizace ji vede k zániku. Naopak společenství, které kladou důraz

na náboženský prvek, jsou kontinuální.

Věnujete se v Austrálii nějakým projektům? Spolupracujete s místními aktivisty?

Ještě než jsem se odstěhoval z ČR, byl jsem v kontaktu s několika aktivisty v Austrálii. Například s Welfem Herfurthem, národním anarchistou původem z Německa, který prožil v Austrálii polovinu svého života. Jako malé dítě žil několik let také v Íránu a během Islámské revoluce viděl na vlastní oči, jak probíhá převrat režimu. Údajně proto věřil, že vůle lidí může změnit systém. Jeho idealismus a entusiasmus je neuvěřitelný a jsem rád, že jsem s tímto člověkem mohl spolupracovat. Bohužel se asi před čtyřmi lety odstěhoval do Brazílie, kde se usadil a oženil. Tím skončil jakýkoli aktivismus národních anarchistů v Austrálii.

V Austrálii jsem začal spolupracovat s organizací **Hands Off Syria**, se kterou jsme jako EFSS měli totožnou agendu, a společně jsme koordinovali celosvětové protesty. V této organizaci jsem se seznámil s několika velice zajímavými lidmi. Na příklad se Syřankou Reme z rodiny Drúzů, která dnes pracuje tuším pro OSN, lidmi z íránské státní televize Press TV a v neposlední řadě s profesorem **Timem Andersonem**, který je čelním představitelem Hands Off Syria.

Tim Anderson celému spolku přidává na kontroverznosti. Je to bývalý vězeň svědomí, který si neprávem odseděl cca devět let za bombový atentát na hotel Hilton v Sydney. V hotelu se roku 1978 konala schůzka významných představitelů několika zemí Společenství národů. Tim Anderson byl tiskový mluvčí indického spirituálního spolku **Ananda Marga**, který proti této schůzce protestoval. Po bombovém atentátu, při kterém zemřeli dva lidé, byli někteří členové Ananda Marga odsouzeni na základě nepřímých důkazů a exemplárně potrestáni. Po letech pochybností byl jejich případ znovu otevřen a všichni byli osvobozeni. Dnes je Tim Anderson emeritním profesorem na The University of Sydney a je veřejně známý přátelskými kontakty s prezidentem Sýrie Bašárem al Assadem a představiteli Severní Koreje.

Jsem také v kontaktu se členy malé neparlamentní politické strany **Party for Freedom** (Strana za Svobodu). Je zajímavé, že mezi nejaktivnějšími členy této patriotické strany jsou dva Češi, kteří emigrovali do Austrálie v roce 1968.

Jediná organizace, které jsem formálně členem a pravidelně se účastním jejích setkání, je politická diskusní platforma **The Sydney Institute**. Ta se mimo vydávání tištěných materiálů zabývá organizováním seminářů, kolokvií a společenských večírků.

Chtěl byste napsat na závěr ještě něco, co nemělo šanci v rozhovoru zaznít? Zde je prostor.

Chtěl bych poděkovat všem, kteří se staví proti totalitním praktikám postdemokratických režimů. Je důležité poukazovat na pokrytectví a připomínat lidem, že perzekuce, šikana, stíhání a věznění za politické názory neskončily s rokem 1989. Dále bych pochválil celý cyklus rozhovorů s politickými disidenty. Rozhovory jsou zajímavé a mnoho názorů, které v nich padlo, k zamyšlení.